

Guds troværdighed

Der synes i folketinget at være flertal for, at homofile skal kunne indgå ægteskab i den danske folkekirke og med kirkens velsignelse. Og denne beslutning er blevet debatteret og kommenteret af biskopper, præster, ja af alle, der på den ene eller anden måde mener sig involveret i beslutningen om dens gennemførelse.

Men Gud, der skal stå inde for kirkens velsignelse af et sådant ægteskab, synes kun i ringe grad eller slet ikke at blive taget med på råd. Og da folkekirken gerne skulle være Guds kirke (det forudsætter vi), så lad os se på, hvad Gud siger om den sag:

”Du må ikke have samleje med en mand, som man har samleje med en kvinde. Det er en vederstyggelighed.” 3.Mos.18:22. Og Gud fortsætter:

”Hvis en mand har samleje med en mand, som man har samleje med en kvinde, har de begge to begået en vederstyggelighed. De skal lide døden. De har selv skylden for deres død.” 3.Mos.20:13.

”Far ikke vild! Hverken utugtige eller afgudsdyrkere eller ægteskabsbrydere eller mænd, der ligger i med mænd, eller tyve eller griske mennesker, ingen drukkenbolte, ingen spottere, ingen røvere skal arve Guds rige.” 1.Kor.6:9-10.

Nu kan man af debatten godt få det indtryk, at Gud skulle have ændret standpunkt. Men det er ikke tilfældet, for Gud Herren siger:

”Jeg HERREN er ikke blevet en anden, men I er ikke holdt op med at være Jakobs sønner! (troløse)” Mal.3:6

Men, vil nogen måske indvende, er der ikke sket en ændring i forhold til Gammel Testamente, da Jesus kom til?

Jo, en forskel er der. For nu bliver tingene sagt så tydeligt, at ingen med god vilje kan misforstå, hvad Guds mener. Jesus udsagn om en eventuel ændring af Guds lov (Guds vilje): ”Sandelig siger jeg jer: Før himmel og jord forgår, skal ikke det mindste bogstav eller en eneste tøddel forgå af loven, før alt er sket.” Mat.5:18.

Og om homofil praksis siger Paulus:

”De kendte Gud, og alligevel ærede og takkede de ham ikke som Gud; men deres tanker endte i tomhed, og de blev formørket i deres uforstandige hjerte. - - . Derfor prisgav Gud dem i deres hjertes begær til urenhed, så at de indbyrdes vanærede deres legemer. De udskiftede Guds sandhed med løggen og dyrkede og tjente skabningen i stedet for skaberen – han være lovet til evig tid! Amen. Derfor prisgav Gud dem til vanærende lidenskaber: Deres kvinder udskiftede den naturlige omgang med den naturstridige, og ligeså opgav mænd den naturlige omgang med kvinder og optændtes i deres begær efter hinanden; mænd levede skamløst med mænd og pådrog sig derved den straf for deres vildfarelse, som de fortjente.” Rom.1:21, 24-27.

Og Paulus runder det af med ordene:

”De ved, at Gud har bestemt, at lever man sådan, fortjener man at dø; alligevel lever de ikke bare selv sådan, men bifalder også, at andre gør det.” Rom.1:32.

Men kan vi også fuldt ud regne med det, Paulus siger, og er der ikke indført et kærlighedsbud i det nye testamente, der træder i stedet for det gamle testaments lovbestemmelser?

Om Paulus' troværdighed: Hvis vi sammenligner indholdet af de vers fra Bibelen, der er citeret ovenfor, så er der ingen forskel på det, Gud og Paulus siger. De siger jo det samme. Og da Gud ikke er blevet og anden, og fordi Guds ord er Sandheden

og fuldt troværdigt, så er Paulus' vidnesbyrd også sandt. Han siger jo kun, hvad Gud siger.

Om kærligheden: Den sande kærlighed møder vi alene hos Gud, der elskede verden så højt, at han gav sin eneste søn, Jesus, i døden på korset, for at enhver, der tror på ham, ikke skal fortabes men have evigt liv. Og denne kærlighed omfatter alle mennesker – også de homofile. Der er ingen forskel. Kærlighed er ikke, at vi får kødets vilje og vore fysiske behov tilfredsstillet, men at vi i lighed med Jesus er villige til at give afkald for i stedet at være lydige. Jesus var begge dele helt ind i døden på korset. Og fordi han elskede os først, er vi skyldige at elske hinanden, ligesom han elskede os. Det betyder ikke, at Guds lov er ophævet af kærlighedsbudet. Jesus siger om sin frelsergerning: "Tro ikke, jeg er kommet for at nedbryde loven eller profeterne. Jeg er ikke kommet for at nedbryde, men for at opfylde." Mat.5: 17.

Guds lov og Guds kærlighed er evigt uforanderlige. At alle mennesker på den ene eller anden måde har fået byrder at bære, og at nogens byrder kan synes større og mere uforståelige end andres, ændrer ikke ved Guds lov eller kærlighed. For dem, som bærer tunge byrder, gælder det sande og evigt forløsende, at Jesus kom for selv at bære vore byrder og tage vore smerter på sig - uden hensyn til art og omfang. Vor ulykke er, at vi i os selv ikke bryder os om så stor en frelse og derfor hellere sætter Gud under anklage og forlanger, at han skal velsigne vor vilje – selv når den ligger under for synden og åbenlyst er styret af Satan.

Guds kærlighed omfatter alle – også de homofile, og hvert enkelt menneske må leve sit liv for Guds ansigt med regnskabsdagen for øje.

Men at forlange, at Gud skal velsigne det, som i Guds øjne er så vederstyggeligt, at det fortjener døden, er en provokation af Guds hellighed. Ve det folk med dets ledere og dets biskopper og præster, der vedtager gudløsheds love under påberåbelse af menneskelig (kødelig) kærlighed og lighed. Den sande kærlighed og vor lighed for Gud findes alene i troen på Jesus.

Specielt til præsterne siger Gud Herren:

"Denne befaling gælder jer præster: Hvis I ikke adlyder og ikke lægger jer på sinde at give mit navn ære, siger Hærskarers Herre, sender jeg forbandelse over jer og gør jeres velsignelse til forbandelse; ja, jeg gør den til forbandelse, fordi I ikke lægger jer det på sinde." Mal.2:1-2.